

## A pokróc

...fázom! Nagyon fázom. Kezemmel görcsösen kapaszkodom a jeges korláthoz, lábam deres vason csúszkál, alattam a mélyben hajók ingáznak. Rég megszabadultam kabátomtól, hogy egyáltalán levegőhöz jussak... A sötétség nyomaszt és a hideg vízre gondolok. Lehet vagy öt fokos.

25 év alatt többet éltem, mint mások egész életükben. Sok iskolát kijártam, mindig is eminens voltam és azt mindig is önállóan, egy szál magam csináltam. Valami megfelelési kényszer a társadalom-, tanárain-, a szüleim felé. Jó ez nekem? Milyen messze vagyok a valóságtól... Igazából untam az iskolákat. Folyamatosan erőlködünk végtelen egyszerű dolgokon, ami sehogy sem akart bemenni mások fejébe. Gyorsan tanultam! Imádtam a matekot, a fizikát. Három hónap alatt készségi szinten beszéltem a német nyelvet. Mindig láttam előre ki mit gondol, mi járhat a fejekben...

Szerettem Apámat! Ő volt az elmúlt rendszer legnagyobb alkalmazkodója. Ott és akkor nagy ember volt. Mindig a sorok között olvasott és így is tanított., csak utalt a dolgokra. Azt hitte foglalkozik velem, de akkor több gyermekkori emlékem lenne...

Nagyon fázom, csattognak a fogaim, a végtagjaimban már nincs vér., a testem védi a létfontosságú szerveimet. Pedig voltam katona, még hozzá sorkatona! Ágyam mellett a víz, a pohárban reggelre befagyott... Fázom, és lassan kizárom a külvilágot! Elengedem magam, de ahelyett, hogy érezném a gyorsuló szél zúgását, hátulról határozott rántást érzek, és egy pillanat alatt autóban találok magam. Néznék körbe, de igazán semmit sem látok... talán egyenruhások! Megállunk, kiségitenek az autóból, tudat alatt kórházi bejáratot keresek.

Ez nem kórház és nem is a rendőrség... Valami ügyeletnek tűnik, ahol mindenki oldalán fegyver van, meg kutya a folyosón. Ez nem olyan „emberevő” kutya, inkább valami korcs. Játékosan, de fegyelmезetten csahol, sugárzik az értelem a szeméből. Vacogok még, de kellemes érzés tölt el. Nézem az arcokat, lassan látni kezdek. Sürögnek-forognak az emberek és mindenki tudja a dolgát. Látszik a magabiztosság, a tudatos, határozott cselekvés. Sok éve nem tapasztaltam ilyet, érzem, hogy biztonságban vagyok! Összeáll a kép. Vámosok! A kutya itt nem embert eszik, hanem drogot keres!

Vállapján sok csillaggal, pizsama nadrágban határozott hang szólít meg. Minden renden? A kérdésre csak bólintok, majd meleg pokrócot terít az amúgy átázott vállamra. Már képes vagyok az emberek arcára is figyelni... Teát, kávét? Kérdezi. Jól esik a forró tea, amit csak lassan szűrscölgetek.

Remegek még, és nehezen oldódom, amit nem a hideg okoz. Ez a sokk hatása. Beszélgetünk, bár inkább csak ő mesél. Érzem a személyes kisugárzást, de a hegyibeszéd nem igazán érdekel. A szeméit és a kezét nézem, mit gondol őszintén és mi az, ami csak kötelező, tanult protokoll. Életfilozófiája bogarat ültet a fülembe és idővel egy ismeretlen jövőkép rajzolódik ki előttem. Megköszönök mindent, amit értem tett, majd két nap alvás következett...

Vannak fordulópontok az ember életében, amikor számot vet a múlt és jövő határán. Merre menjen, mik a céljai, mit hagy-, mit szeretne hagyni maga után. Én tollat ragadtam, ...nem gondolkodtam, faragtam egy önéletrajzot, amit személyesen adtam át. Felvételem kértem, benne volt minden, ami benne lehetett, de ennek is több mint 25 éve.

Ez már jubileum! A hivatal berkeiben megéltem hideget, meleget. Több osztály életébe láttam bele, itt terveztem jövőt, itt lettem elhivatott és itt lettem szerelmes. A pokrócot pedig gondosan megőriztem...

Unalmas, hűvös reggel...., élem a Hivatal hétköznapi életét. Apámmal ritkán, akkor is csak magamban beszélek. Nem foglalkozik már földi dolgokkal, elvitte a COVID. Napi rutin, reggeli bevásárlás a „madaras” Tescó-ban, na nem azért mert jó, hanem azért mert közel van. Mire beérek, lenyugszom, de van valami a levegőben... és nem annak okán, mert kint esik és csontig hatoló hideg szél fúj, hanem egyszerűen így érzek. Rákérdezek a biztonsági örökre, minden rendben? (Van nyolc öröm, már rutinosak, sok éve itt dolgoznak.) „Lelkes” Feri van szolgálatban, ő többet visz a hátán, mint a váltótársak. Ha kell, ha nem, folyton nyüzsög. Néha sok, de neki elnézem. Reggelente listát írok a teendőkről, ebben bízom. Ötven felett – kinek több a múltja, mint jövője -, nehezen alkalmazkodik az informatika vívmányaihoz. Sok előnye mellett pedig ott lapul benne a kényszer és a kiszolgáltatottság érzése is. Rendre pipálom a sorokat, az idő múlását sem veszem észre. Ügyfelek jönnek hol csendesen, hol lármázva. Gépembe bújva irományok közt fél szemmel az ügyfélszolgálatra tekintek.

Résnyire tárt ajtómon különös fények és zajok hatolnak át, hirtelen megtörik a csendet. Egy csapzott, bőrig ázott fiatalember alakja körvonalazódik előttem. Háttal ül a folyosói széken, cipője tele vízzel. Már most görcsben a gyomrom, régi emlékek törnek viharos gyorsasággal a felszínre. Azonnal a szekrényemre nézek..., hol a koszos pokróc lapul tömérdek emlékkal. Érdeemes volt megőrizni? Milyen feladata lesz még az életben? Magam okán mutathat-e jövőt, adhat-e kezdő lendületet, hivatásnak új életet?

Az ór kopog illedelmesen, egy mondatot szól! Fiatal srác, a járőrök hozták...., a hídról! Pokrócot a szekrényből remegő kézzel ölembe veszem..., kicsit már használt, kicsit már kopott, de a „lelke” sok év távlatából sem csorbult meg. Mélyeket lélegzem, próbálok szavakkal készülni a találkozásra. Tolulnak az emlékek.... mit kérdeznek?

Nem tudom, melyikünk remeg-, fél jobban a megpróbáltatások után. Ő vagy én? Muszáj belevágnom, muszáj odalépnem. Lassan vállára terítem a pokrócot, majd bátorságot merítve hozzá fordulva kérdem..., és közben remegő lábam erőtlenül csuklik össze...

„Fiam, hát Te hogy kerülsz ide?”

Szekszárd, 2022. május 13.



Kiss Tibor